

Viem, čím budem a prečo

Čo sú plány? predstava, zámer, úmysel? Pre niekoho len otázka, pre iného zmysel života.

Už keď som bol malý chlapec, poznal som ten vnútorný pocit, že niečo chcem dostať alebo možno aj dokázať a dosiahnuť. Keď som mal štyri roky, chcel som dosiahnuť na škatuľu na vrchnej polici mojej skrinky. Pýtal som sa na ruky, len aby som sa k nej dostal čo najbližšie a mohol do nej nazrieť. Alebo som stále túžil po precíznom modeli výletného autobusu a o vlakových modeloch ani nehovorím. Jednoducho tá túžba platila len pre hmotné veci a zábavu, čiže nič s perspektívou.

Ako sa človek vyvíja, tak sa mení aj jeho psychika. Spoznáva svoje priority ako napríklad, že láska je najdôležitejšia spolu s rodinou a zdravím. Postupom času som si uvedomil, že iné veci sú dôležitejšie ako nejaké hračky. Začal som rozmýšľať nad tým, čo by som asi raz tak mohol robiť, keď už budem konečne dospelý. Mňa to stále priťahovalo k „doprave“ a ešte viac k tej koľajovej. Áno, chcem byť rušňovodičom! Túto vetu som si povedal už veľmi dávno a ešte ani raz ma to neomrzelo.

Veľa ľudí ma od toho odhovárало, čo chápem, pretože je to veľmi rizikové povolanie. Boli aj takí, ktorí ma vždy povzbudzovali, napríklad moja mama, najdrahšia osoba, ktorá vo mňa verí viac ako ktokoľvek iný.

Toto je môj sen a zároveň životný cieľ, za ktorým chcem kráčať. Uvedomujem si, že táto cesta bude náročná. Začiatky sú ťažké pre každého, či už v povolani alebo na novej škole. Môj sen som si už z jednej časti splnil. Dostal som sa na vysnívanú Strednú priemyselnú školu dopravnú v Košiciach. Už len úspešne zmaturovať, prejsť pracovným pohovorom, psychologickými testami, zdravotnou prehliadkou a šesťmesačným internátnym kurzom pre rušňovodičov. Áno, je toho mnoho, musím si však veriť. Významná je podpora rodiny a priateľov. Bez opory je to veľmi náročné. Ja som odhodlaný podstúpiť všetky nástrahy, bojovať s prekážkami.

Cesta k právoplatnému rušňovodičovi nie je síce ľahká, ale stojí to zato. Každý deň vstávať s pocitom, že ste užitočný a bez vás by sa ľudia nedostali z bodu A do bodu B, bude na nezaplatenie. Rozbehnúť niekoľkostotonový kolos, ubrzdiť a bezpečne dopraviť na požadované miesto si vyžaduje dôslednosť, precíznosť a vytrvalosť. S tým však prichádza aj zodpovednosť, človek nesmie zaváhať ani na sekundu, je to umenie.

Myslím si, že asi každý má svoj vlastný životný cieľ či sen, ktorý by chcel dosiahnuť. Okrem tohto pracovného sna snívam o zdravej a šťastnej rodine, bývaní v dome, o blízkych priateľoch, ktorí tu budú pre mňa v každej situácii a ja pre nich. Potom sú tu tie menej podstatné ciele ako napríklad mať vysnívané auto, bývať na nejakom zaujímavom mieste...

Po peniazoch vôbec netúžim, lebo viem, že kvôli nim sú niektorí ľudia ochotní aj zabíjať. Môžete im podľahnúť až tak, že nebudete schopní rozoznať reálne od nereálneho. Zažil som, ako sa mi ľudia vďaka nim pred očami menili. Nebol to pekný pohľad. Preto ho nechcem dopriať druhým, keď sa na mňa budú dívať.

Podľa mňa by sa ľudia občas mali zamyslieť nad svojimi snami. Stáva sa, že máme veľké oči a snívame o príliš nereálnych veciach. Nasleduje sklamanie, ktoré nás udupe niekedy rýchlo ako stádo koní a niekedy pomaly. Chcem tým povedať, že by sme mali ostať pri zemi, aj keď radi lietame v oblakoch, predídeme tak nechcenému sklamaniu. Niekedy je ale komplikované priznať si pravdu.

Na druhej strane každý človek by si mal stáť za svojím cieľom, aj keď ho iní podceňujú a vravia, že sa mu to nepodarí. „Všetko sa dá, musí sa len chcieť“, túto vetu mi vždy opakuje moja mama a som jej za to neuveriteľne vďačný.

Keď raz budem starý, chcel by som byť na seba hrdý, no najmä šťastný, že moje pôsobenie na tomto svete bolo užitočné. Každý nech si stojí za svojím životným plánom či snom, treba si len veriť.

Matej Štelbaský, SPŠD Košice, I. E